

Sygn. akt IV Ka 370/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 01 lipca 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSA Stanisław Tomasiak

Protokolant Dagmara Szczepanik

przy udziale ---

po rozpoznaniu w dniu 01 lipca 2014 roku

sprawy **J. G.**

obwinionego z art. 92§1 kw w zw. z art. 5 ust. 1 Ustawy Prawo o Ruchu Drogowym i § 86 ust. 5 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych

z powodu apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim

z dnia 17 kwietnia 2014 roku sygn. akt II W 534/13

na podstawie art. 437 § 2 kpk i art. 438 pkt 2 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw **uchyla zaskarżony wyrok w stosunku do obwinionego J. G. i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Tomaszowie Mazowieckim.**

Sygn. akt IV Ka 370/14

UZASADNIENIE

J. G. został obwiniony o to, że:

w dniu 29 lipca 2013r. o godz. 12:50 na drodze (...) (36,7 km) na skrzyżowaniu w miejscowości K., gm. U., pow. (...), woj. (...), kierując samochodem m-ki B. o nr rej. (...), naruszył zakaz wyprzedzania bezpośredniego przed skrzyżowaniem, nie stosując się do znaku poziomego P-4 „linia podwójna ciągła”.

tj. za wykroczenie z art. 92§1 kw w zw. z art. 5 ust. 1 Ustawy Prawo o Ruchu Drogowym i §86 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz.U. nr 170 poz. 1393).

Sąd Rejonowy w Tomaszowie Maz. wyrokiem zaocznym z dnia 17 kwietnia 2014 roku w sprawie II W 534/13 uznał obwinionego J. G. za winnego dokonania zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 92§2 kw wymierzył mu karę grzywny w kwocie 1000 złotych;

Zasądził od obwinionego J. G. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem opłaty i 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości obwiniony J. G..

Skarga apelacyjna bez wskazania podstawy prawnej w istocie rzeczy zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegający na przyjęciu, iż dopuścił się przypisanego mu czynu w sytuacji, gdy funkcjonariusze policji wjechali w odstęp między pojazdami około 6 – 8 samochodów za jego pojazdem i nie mieli możliwości obserwowania jego toru jazdy i sami wyprzedzali inne pojazdy oraz żądali od niego początkowo kwoty 500 złotych za przekroczenie prędkości oraz kwoty 200 złotych za przejazd po linii ciągłej, a później ograniczyli żądania do zapłaty kwoty 200 złotych.

W konkluzji skarżący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie go od zarzucanego mu czynu.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 01 lipca 2014 roku obwiniony J. G. popierał własną skargę apelacyjną i wnioski w niej zawarte. Oświadczył, że zawsze odbiera pocztę, a jeżeli przebywa u syna w Anglii, to pocztę odbiera jego partnerka życiowa. Nie wie dlaczego nie otrzymał zawiadomienia o terminie rozprawy w dniu 17.04.2014 roku w Sądzie Rejonowym w Tomaszowie Maz. Wskazał, że otrzymał zawiadomienie o terminie dzisiejszym rozprawy odwoławczej i specjalnie na ten termin wrócił z L., aby wyjaśnić tę sprawę. Podał, iż nie umie posługiwać się telefonem, bo tak by całe to zdarzenie nagrał od początku do końca.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionego jest zasadna w takim stopniu, że w wyniku jej uwzględnienia powstały podstawy do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Tomaszowie Maz. Bowiem sąd I instancji dopuścił się obrazy przepisu art. 71§4 kpw uznając, że udział obwinionego J. G. w rozprawie nie jest konieczny i wydając wyrok zaoczny. Chodzi tu oczywiście o to, że w sytuacji gdy obwiniony kwestionuje możliwość obserwacji przez funkcjonariuszy policji toru jazdy jego samochodu oraz przebieg kontroli drogowej na parkingu w miejscowości B. przy Zajeździe (...), Sąd I instancji winien uznać jego udział w rozprawie za konieczny i odroczyć rozprawę. Zachodzi bowiem potrzeba przeprowadzenia czynności konfrontacji z funkcjonariuszami policji, którzy przeprowadzali kontrolę drogową na okoliczność jej przebiegu i możliwości prowadzenia obserwacji toru jazdy samochodu prowadzonego przez obwinionego. Tym bardziej, że obwiniony oświadczył, że zawsze odbiera korespondencję i nie wie dlaczego nie otrzymał zawiadomienia o terminie rozprawy w dniu 17 kwietnia 2014 roku w Sądzie Rejonowym w Tomaszowie Maz.

Zatem nie ulega wątpliwości, że przedmiotowy wyrok zaoczny zapadł z obrazą przepisu art. 71§ 4 kpw, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Bowiem obwiniony został pozbawiony możliwości przedstawienia jego wersji przebiegu zdarzenia. Nie przeprowadzono również w tym stanie czynności konfrontacji obwinionego z funkcjonariuszami policji, którzy przeprowadzali przedmiotową kontrolę drogową na okoliczność jej przebiegu i możliwości obserwacji toru jazdy samochodu prowadzonego przez obwinionego na wysokości skrzyżowania w miejscowości K..

Z tych wszystkich względów, Sąd Okręgowy mógł jedynie uchylić zaskarżone orzeczenie jako wydane z obrażą przepisu art. 71§4 kpw i zapadła przedwcześnie.

Rozpoznając ponownie sprawę Sąd I instancji winien ponownie przesłuchać obwinionego J. G. i świadków: A. R. i R. P. oraz przeprowadzić czynności konfrontacji obwinionego z funkcjonariuszami policji, którzy przeprowadzali przedmiotową kontrolę drogową na okoliczność jej przebiegu i możliwości obserwacji toru jazdy samochodu prowadzonego przez obwinionego na wysokości skrzyżowania w miejscowości K..

Natomiast dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd I instancji winien rozważyć zarzuty podniesione przez obwinionego w apelacji, których ocena jest aktualnie przedwczesna.

Z tych też wszystkich względów, Sąd Okręgowy orzekł, jak w części dyspozytywnej wyroku.